

RADU CANGE

Radu CANGE s-a născut la 1 august 1943, în comuna Piua-Petrii, județul Ialomița, sat Brăilița. Debutat de Cezar IVĂNESCU în revista „Luceafărul”, în 1980. Se pare, după spusele lui Ion Cocora, că l-ar fi debutat, înainte de această dată, prozatorul Sorin Titel, în revista Orizont, prozator pe care nu l-a cunoscut personal.

A publicat poezie și proză în revista „Luceafărul” mai bine de 30 de ani. A mai publicat versuri, proză și eseuri, cronici literare în: România literară, Contemporanul - ideea europeană, Viața românească, Cronica Convorbiri literare, Ateneu, Argeș, Ramuri, Poesis și în alte reviste și ziare.

A avut emisiuni de versuri la radio și tv. A mai publicat versuri în Belgia și Germania. Eseuri despre Cioran, Eminescu, Țuțea, Liiceanu. Este prezent în câteva dicționare și antologii de poezie, cum ar fi: Dicționarul biografic al scriitorilor români, Dicționarul scriitorilor români de azi, Dicționar de autori - Poezia română între milenii (autor Geo Vasile), Călător în Arcadia - O antologie a scriitorilor din Ialomița (îngrijită de Șerban Codrin), Antologia poeziei românești de la S la XXL (îngrijită de Ion Barbu), Antologia revistei Convorbiri literare (Iași), dar și în Noaptea de insomnie - Opțiuni livrești (de Nicolae Oprea).

A publicat următoarele cărți: Caietul debutanților (poezie, apărută în 1984), ALPHA (carte colectivă, poezie, 1984), Un Bărăgan apropiat (poezie, 1989, carte desfigurată de cenzură), Sufletul în palmă (poezie, 1995), Răsete în infern (poezie, 1998), Un poem pentru cel care vine (poezie, 2003), Paznicul muzeului (roman, 2005), Trece o blondă, trece o brună... (poezie, 2006), Lebăda și magnolia (poezie, 2006), Elegiile negre (poezie, 2008), Vinerea singuratică (poezie, 2010).

Toamna lui Marin Preda

Prinsese toamna în mână
și toamna mirosea
a frig.
Chiar crezuse
Că-i un fluture întârziat.

Erau doar
un om și o singurătate.

Poem neterminat

Poate voi reuși să lipesc
lumea viselor, toamnele
însingurate de teama copacilor,

orgoliul frunzei ruginite
și alunecarea

spre o altă evadare.

Un copil

În parc, au căzut
zeci de mii de ochi
de frunze ruginite.

-Vieții îi dă imbold
putreziciunea viitoare. -

Mai departe, un copil
rostogolește melancolia.

Un descântec anonim,
care se vrea miraculos,
mi se pare desuet.

Iată cum, fără să vrea,
anotimpul naște o iluzie.

Bănuială

Toamna vine mânăta
de nebunia poezilor,
a nostalgiei lor pentru literă.

Așa, mai pot și ei să invente
alfabete noi, să dezlege runele
altui spațiu, cu speranța că vor
mai amâna cu încă o zi
întinderea balansată, la nesfârșit,
de lebede și magnolii.

Alunecând

Nimeni nu poate ajunge
până la locul acela
numit Făgăduință.
E presărat
cu multă suferință.

Poate, ca la un semn,
îți vei face rost
de o pereche de aripi
lustruite, de lemn.

Vei muri mândru,
dar nu vei zbura,
decât alunecând
pe moartea ta.

Dumnezeire

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Umbre de îngerii cad în jurul meu,
Zboruri nepipăite de privire
Și aripi largi care sporesc lumina,
Iar trupul meu devine diafan.

Zoresc la nu știu ce, ca-n amorțeală,
Mă-mpleticesc în pace și-n iubire,
Iert toți dușmanii, însăși perfidia;
Pe mine doar nu am a mă ierta.

Doar în El

Când mâinile te dor de așteptare,
Pe Dumnezeu chemându-L lângă tine,
O strălumină parcă te-nconjoară,
Și-o liniște a sinelui, sublimă.

De simți că n-a venit, El e pe-aproape,
Fii răbdător și-ngeunchează-ți firea,
Căci mântuirea este doar în tine,
Dumnezeirea sta-va doar în El.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*